

nærme sig sin Gud ad Omveje. Ogsaa af den Grund havde han været saa tavs under Mødet med Provsten. »Hvad har jeg at lade den Mand høre?« — havde han tænkt. »Vi er jo lige lunkne begge to!«

Da han nu kom tilbage til Præstegaarden, gik han sin sædvanlige Runde gennem Udhusene og Stalden men vidste det knap selv og trak sløvt paa Benene. Pludselig mærkede han en lille Haand lægge sig tillidsfuldt i hans. Det var den Mindste, der var kommen løbende ved at høre hans Skridt. Purken saae op paa ham med sine lydige Øjne, der smilede af Glæde og Taknemlighed. Underlig bevæget tog Mads Vestrup ham op paa sin Arm og kyssede ham. Det var næsten, som om Barnet havde forstaaet, hvad her var foregaaet, og vilde vidne for ham hos den store Dommer.

»Der er kommen et Brev til dig fra Herregaarden,« meldte hans Kone ham, da han traadte ind i Stuen. »Her var et ridende Bud.«

»Fra Faysingholm? Det kan jeg da næsten ikke tro. Hvor er det?«

Brevet var fra Torben Dihmer selv. I høflige Vendinger beklagede han, hvad der forleden Dag var sket, og bad ham om ved Lejlighed at forny sit Besøg og drikke en Kop Eftermiddagste hos ham, da han havde en vigtig Sag at tale med ham om.

Hvad kan det dog være? — tænkte Mads Vestrup.